

[Aksel Møller.]

et Forsøg paa, at vi i Fremtiden skal indrette os paa, at Statsskatten skal opkræves med 110 pCt. og Aktieselskabsskatten med 120 pCt. af, hvad der opkræves nu, maa en saadan Mand nok spørge sig selv, om det alligevel ogsaa er Umagen værd at paatage sig dette Arbejde, for de 34 Kr. 60 Øre af den sidste Hundredkroneseddel, han tjener, skal han af med.

Eller for dog ikke helt at underkende, at den velstillede dog ogsaa paatager sig Risikoen for en ny Forretning, Risikoen for et Fremstød paa sit Erhvervsomraade, lad os forudsætte, at han ikke er helt nødvendig til Foretagsomhedens Fremme her i Landet og for Produktionens Fremgang, hvorledes er det saa med ham? Ja, hvis vi tager en Person med 30 000—40 000 Kr. i Aarsindtægt, saa skal han af med 51 Kr. 60 Øre, hver Gang han tjener 100 Kr. Hvis den højtærede Minister ikke vil følge saa højt til Vejrs, men vil blive et Sted i Mellemklassen, hvad jeg ikke har noget imod, saa kan vi tage en Person med 12 000—15 000 Kr. i Aarsindtægt; han skal af med en Marginalskat af 43 Kr. af de sidste 100 Kr. Det forekommer mig at være en Dokumentation for, at man nu er kommet til det Tidspunkt, da man ligefrem maa kunne sige sig selv, at Skattelovgivning, den direkte Skats Opbygning, er en Hindring for, at Arbejdet kan komme i Gang. Dertil kommer en meget væsentlig Ting, at de fastlønnede, som helt og fuldt er uden nogen Mulighed for at blive lignet efter en Kræmmeralen af Skattevæsenet, i dette Forslag paa ny har faaet en Bekræftelse paa, hvor uretfærdig Situationen er for dem i Sammenligning med andre.

Jeg tror ikke, dette Lovforslag heller vil faa en gunstig Indflydelse paa den Appel til Opsparing, som den højtærede Finansminister gentagne Gange her i Tinget har rettet til Befolkningen. Det, der sker her, er nemlig ikke blot en Forhøjelse af den direkte Indkomstskat for Personer, men ogsaa en Forhøjelse af Formueskatten. Hvis en Person tjener 12 000 Kr. om Aaret og har en Formue paa 100 000 Kr. og denne Person efter at have lyttet til den højtærede Finansministers Appel til Opsparing siger: jeg vil følge Ministerens Opfordring, af mine 12 000 Kr. vil jeg i Aar opspare 1 000 Kr., og han bringer dem over i Sparekassen, saa vil han, hvis han er heldig og kan finde den rigtige Sparekasse, faa 3½ pCt. af disse 1 000 Kr., det vil sige 35 Kr. i Rente. Saa kommer imidlertid den højtærede Finansminister og siger: af disse 35 Kr. i Rente

forlanger jeg af dig, at du skal betale 57 pCt. i Skat — det maa den højtærede Finansminister ikke se saa forbavset ud over; det er nemlig Følgen af, at man tjener 35 Kr. paa denne „ublu“ og „urimelige“ Maade, som mange agitatorisk indstillede Mennesker kalder det. Det er nemlig en Rente af en Formue, og paa det Sted i Indtægtskalaen, hvor man tjener 12 000 Kr., skal der betales 57 pCt. af de 35 Kr., det vil sige, den paa-gældende faar tilbage 15 Kr. i Rente af de 1 000 Kr. Det er den Opmuntring til Sparsommelighed, som Skatteloven giver! Og denne Opmuntring bliver nu yderligere understreget ved det, den højtærede Minister her foreslaar.

Saa er der en Ting, som det forekommer mig nok er en Klinge værd, det er Bestemmelsen om, at disse Skattebeløb ikke skal kunne bringes til Fradrag ved Ansættelsen til Indkomstskat til Stat og Kommune. Det er mig vel bekendt, at vi før heri Rigsdagen har vedtaget Love, hvori den Passus har staaet, at ekstraordinære Skattebeløb ikke skal kunne bringes til Fradrag. Vi har kunnet gaa med til det under disse Tidens ekstraordinære Vilkaar, men jeg ønsker at sige til den højtærede Finansminister, at nu kan vi ikke mere gaa med til det, for nu er det politiske Princip skabt af den Omstændighed, at man fra anden Side har løbet Storm imod den almindeligt bestaaende Ret til at fradrage erlagt Skat i sin Indkomst.

Og paa dette Standpunkt agter vi at staa under de videre Forhandlinger om hele dette Lovkompleks, hvis Gang gennem Udvalget vi gerne vil overvære, og vi vil bidrage med gode Raad, bl. a. med det Raad at tage denne Bestemmelse ud, men til hvis endelige Vedtagelse her i Salen man ikke maa regne med vor Støtte.

Den højtærede Minister har et Hovedmotiv til disse Forslag. Han siger paa Sp. 286:

„Det, som tilsigtes med disse nye Skatter, er som anført at opnaa en almindelig økonomisk Virkning i Retning af at indskrænke Forbruget for derigennem at formindske Presset paa Priserne og lette Mulighederne for den økonomiske Genopbygning.“

men den højtærede Minister maa vide, at han letter ikke Interessen for nyt Initiativ eller for at paatage sig yderligere Arbejdsbyrder, han letter ikke Muligheden for større Sparsommelighed og dermed Forbrugsnedsættelse gennem Sparsommelighed; han skaber ikke Mulighed for, at denne Sparsommelighed kan blive til Kapital, der kan investeres i ny Virksomhed. Men natur-